

Mnlig vilde man tro at kunne hente en Grund for den af Statsrevisionen fremsatte Anskuelse i den almindelige Sætning, at Summer, der ere bevilgede, men er forbrugte i Finantsaaret, i Reglen skulle indgaa i Statskassen. Der findes i Flertallets nedenstaaende Bemærkninger en Antydning af denne Bevisførelse, som imidlertid end ikke Statsrevisionen har forsøgt at gjøre gjældende. Og det vilde uden Tvivl ogsaa have været forgjæves. Allerede den Omstændighed, at der aldrig fra nogen Side er blevet reist Krav paa, at den opsparede Kapital skulde indgaa i Statskassen (eller rettere Sors Akademis Kasse), viser tydeligt, at det har været en almindelig Forudsætning, at hin Sætning ikke kunde anvendes her. Det er heller ikke vanskeligt at se Grunden dertil. Foruden at det nemlig ved en Entreprise som Theatret ikke kan siges, at det, der opspares, netop er det fra Statskassen Indbetalte mere end en hvilkenkomhelst anden Del af Indkomsterne, fremgaar det tydeligt af denne Sags Historie, navnlig af det saavel i 1858 som i 1870 passerede, at det netop var Meningen, at det, der opsparedes, ikke skulde indgaa i Statskassen, men forblive til Theatrets Raadighed.

Naar det i Statsrevisionens Betænkning fremhæves, at Statsrevisionen „bestandig“ har hævdet, at Ministeriet ikke uden særlig Bevilling kunde raade over de foregaaende Aars opsparede Formue, da er dette, som det af selve Fremstillingen viser sig, vel ikke ganske rigtigt, men det kan nok være, at Statsrevisionen een Gang*) har udtalt denne Anskuelse, idet det mulig er Meningen af den citerede, ikke ganske klare Ytring i dens Betænkning for 1870—71. Fremdeles er det vist, at Finantsudvalgets Didsrører i Folkethinget har søgt at hævde samme Opfattelse. Men ikke mindre vist er det, — hvad Statsrevisionen, uden Tvivl ved en Jorlemmelse, har undladt at anføre — at den modsatte Anskuelse fra andre Sider er bleven bestemt hævdet eller forudsat, nemlig saa vel af de vedkommende Ministre (se t. Ex. Folkethingstidenden 1873—74 Sp. 1739, 1742, 1762, 1801—2, jfr. Folkethingstidenden 1869—70 Sp. 4988), som af Medlemmer af Folkethinget (se t. Ex. Tidenden 1873—74 Sp. 1797, 1814 o. fl.). Vel blev der under Forhandlingerne i Foraaret 1874 om Anvendelsen af 38,000 Rd. af Theatrets Kapitalformue til Maskineriet i det nye Theater af hele Finantsudvalget opstillet den Paastand, at denne Anvendelse uden Thingets Samtykke var uberettiget; men dette støttedes paa, at Loven om Theaterbygningen af 18de Juni 1870 formentlig skulde udelukke Benyttelse af Theatrets Kapitalformue til Bygningen og dens i Loven omtalte Tilbehør, hvorimod det netop under den Forhandling af enkelte Medlemmer af Finantsudvalget anerkjendtes, at til Theatrets Drift kunde Ministeren bruge Kapitalformuen uden Bevilling. Da man ved 3die Behandling frsafaldt den ved 2den Behandling vedtagne Opførelse af „Theatrets Kapital-Konto“ paa Finantsloven, og i dets Sted indskrænkede sig til at bevilge Afholdelsen af hine 38,000 Rd. af Kapitalformuen, blev det netop af Ministeren paany hævdet, og, som Tidenden udviser, af Finantsudvalgets Formand anerkjendt, at det kun var til Theaterbygningen, at Ministeriet fraskrev sig Ret til uden Bevilling at bruge Kapitalformuen (se Folkethingstidenden 1873—74 Sp. 2407).

Idet jeg nu saaledes maa anse det for utvivlsomt, at Ministeren har været berettiget til at bruge Theatrets opsparede Formue uden Bevilling, er det en Selvfølge, at jeg ikke kan deltage i en Indstilling om, at denne Brug „ikke kan passere“. Derimod har ogsaa jeg fundet det paafaldende, at Ministeriet ikke forsøgte at skaffe Theatret en Erstatning for det ved Saisonens sene Begyndelse lide Tab ved at spille i Juni Maaned eller en Del deraf, og at det paa den anden Side lige ved Saisonens Slutning, da det tydelig kunde ses, hvor stort et Forbrug af den opsparede Formue man vilde blive nødt til at gjøre, uden Nødvendighed har udbetalt c. 3,000 Kr. til Saisondouceurer og c. 2,500 Kr. til ekstraordinære Understøttelser udover de paa Theatrets Budget opførte Beløb. I førstnævnte Henseende indeholder nu den hostrykte Skrivelse fra den daværende Theaterchef en Forklaring, som jeg vel ikke finder aldeles overbevisende, men som jeg dog erkjender, at der maa tillægges endel Vægt. Derimod synes den stete Jorvgølse af Saisondouceurer og Understøttelser ikke tilstrækkelig retfærdiggjort —, thi den stærke Forbrug af Kapitalformuen, som Forholdene gjorde nødvendig, synes i en særegen Grad at have maattet opfordre til Spasomhed. Imidlertid finder jeg dog ikke Anledning til herom at gjøre nogen Indstilling, da disse Beløb ere af mindre Betydning, og da den Omstændighed, at Statens øvrige Embeds- og Besillingsmænd fik Dyrtidstillæg, uregtelig afgav en Villighedsgrund til at lade Theaterpersonalet nyde et lignende Tillæg.

Sluttelig skal det blot bemærkes, at det formentlig er ganske urigtigt, naar det af Kapitalformuen til Theatrets Drift i Finantsaaret 1874—75 forbrugte Beløb af Statsrevisionen opgjøres til ifkun 54,515 Kr. 32 Ø. Det var meget større, og Statsrevisionens Opgjørelse kan kun forklares derved, at den urigtigen har antaget en stor Mængde Udgifter at angaa Theaterbygningen, medens de i Virkeligheden angik selve Theatrets Drift. Herom henvises til mine nedenstaaende Bemærkninger i Anledning af Statsrevisionens Tillægsbetænkning.

*) Efter Finantsaaret 1859—60: thi hvad der ligger forud, kan jo ikke komme i Betragtning.